

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-282/15

Queisser Pharma GmbH & Co. KG
prieš
Vokietijos Federacinę Respubliką

(*Verwaltungsgericht Braunschweig* prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvas prekių judėjimas – SESV 34–36 straipsniai – Išimtinai vidaus situacija – Maisto sauga – Reglamentas (EB) Nr. 178/2002 – 6 straipsnis – Rizikos analizės principas – 7 straipsnis – Atsargumo principas – Reglamentas (EB) Nr. 1925/2006 – Valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias draudžiama gaminti ir pateikti rinkai maisto papildus, kurių sudėtyje yra aminorūgščių – Situacija, kai laikinas šio draudimo leidimas priklauso nacionalinės institucijos diskrecijai“

Santrauka – 2017 m. sausio 19 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas

Teisės aktų derinimas — Maisto produktų sauga — Reglamentas Nr. 178/2002 — Rizikos vertinimas ir atsargumo principo taikymas — Nacionalinių nuostatų, pagal kurias draudžiama gaminti ir pateikti rinkai tam tikrus maisto papildus, priėmimas neatlikus visapusiškos rizikos analizės — Galimybė suteikti išimtinį leidimą, priklausantį kompetentingos institucijos diskrecijai, tik tam tikram laikotarpiui, net jei medžiaga nekenksminga — Neleistinumas

(Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 178/2002 6 ir 7 straipsniai)

2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 178/2002, nustatančio maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiančio Europos maisto saugos tarnybą ir nustatančio su maisto saugos klausimais susijusias procedūras, 6 ir 7 straipsniai turi būti aiškinami kaip draudžiantys tokias nacionalines nuostatas, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias draudžiama gaminti, apdoroti ar pateikti rinkai bet kokius maisto papildus su amino rūgštimis, nebent šiuo klausimu diskreciją turinti nacionalinė institucija suteikė išimtinį leidimą, jeigu šios nuostatos grindžiamos rizikos analize, susijusia tik su tam tikromis amino rūgštimis, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Bet kuriuo atveju šie straipsniai turi būti aiškinami kaip draudžiantys tokias nacionalines nuostatas, jeigu jose numatyta, kad tose nuostatose įtvirtintos draudimo išimtys gali būti suteikiamos tik tam tikram laikotarpiui, net jei nustatyta, jog medžiaga nekenksminga.

Tam, kad atsargumo principas būtų taikomas teisingai, reikia, pirma, identifikuoti atitinkamų medžiagų arba maisto produktų potencialiai neigiamas pasekmes sveikatai ir, antra, atlikti visapusišką pavojaus sveikatai vertinimą, pagrįstą turimais patikimiausiais mokslo duomenimis ir naujausių tarptautinių tyrimų rezultatais (šiuo klausimu žr. 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Monsanto Agricoltura Italia ir kt.*, C-236/01, EU:C:2003:431, 113 punktą ir 2010 m. sausio 28 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-333/08, EU:C:2010:44, 92 punktą). Jeigu paaiškėja, kad dėl atliktų tyrimų rezultatų nepakankamumo, neįtikinamumo arba netikslumo neįmanoma neabejotinai nustatyti nurodomo pavojaus buvimo arba

masto, tačiau realios žalos visuomenės sveikatai tikimybė išlieka tuo atveju, jeigu pavojus pasitvirtintų, atsargumo principas pateisina ribojamųjų priemonių ėmimąsi, jeigu jos yra nediskriminacinės ir objektyvios (2010 m. sausio 28 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-333/08, EU:C:2010:44, 93 punktas ir jame nurodyta teismo praktika). Be to, pagal Reglamento Nr. 178/2002 7 straipsnio 2 dalį priemonės, priimtose remiantis šio reglamento 7 straipsnio 1 dalimi, turi būti proporcingos ir neapriboti prekybos labiau, negu reikia, kad būtų pasiektas Sąjungos pasirinktas aukštas sveikatos apsaugos lygis, atsižvelgiant į techninį bei ekonominį įvykdumą ir kitus faktorius, kurie šioje srityje laikomi teisėtais. Šios priemonės turi būti persvarstytos per protingą laikotarpį, atsižvelgiant į nustatytą rizikos gyvybei arba sveikatai pobūdį ir mokslo informacijos, būtinos mokslo abejonėms išsklaidyti ir išsamesniam rizikos vertinimui atlikti, rūšį.

Tokios nuo atsargumo principo sąvokos neatsiejamos abejonės daro įtaką valstybės narės diskrecijos apimčiai, taigi ir proporcingumo principo taikymo būdai. Tokiomis aplinkybėmis pripažintina, kad valstybė narė pagal atsargumo principą gali imtis apsaugos priemonių, nelaukdama, kol bus visiškai įrodyta, jog ši rizika reali ir rimta. Tačiau rizikos vertinimas negali būti pagrįstas vien hipotetiniais svarstymais (2010 m. sausio 28 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija*, C-333/08, EU:C:2010:44, 91 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

(žr. 56, 57, 59, 60, 68 punktus ir rezoliucinę dalį)